

præceptis directe tantum disseramus, hic necessario dicendum est de his actibus, qui in templo fieri prohibentur, tanquam continentibus irreverentiam, seu injuriam ejus, sicut de operibus die festo prohibitis supra tractavimus, quia non potest reverentia loco sacro debita, nisi per hanc negationem, sufficienter explicari.

9. *Quæ actiones in templo vitandæ.* — Dico ergo tertio: ob reverentiam loco sacro debitam, tenemur vitare, non tantum omnem actionem directa et formali intentione factam in contumeliam seu irreverentiam templi, sed etiam omnem exteriorem actum, qui in se continet irreverentiam templi, quacumque intentione fiat. Declaratur, quia duobus modis constituitur actus aliquis in aliqua specie peccati: uno modo, ex directa et formali intentione operantis, ut cum aliquis ad uxorem alterius accedit, ut de marito vindictam sumat, vel eum inhonoret ac infamet; alio modo, ex sola operis voluntate, ut cum quis adulterium committit, sola carnis concupiscentia ductus, et dolens quod cum illo actu conjuncta sit injuria alterius quod non obstat quominus injustus sit. His ergo duobus modis potest committi sacrilegium, et irreverentia in locum sacrum; primo, ex directa ac formali intentione, quæ vix potest cadere, nisi in hæreticum animum. Sic enim peccant in Deum hæretici, qui templa infringunt, comburunt et evertunt; directe enim id faciunt in contemptum, et injuriam templi. Posset etiam talis intentio cadere in hominem obduratum, desperatum, et odio habentem Deum, ut per se constat. Secundo, potest hæc culpa committi, quasi materiali voluntate, ut sic dicam, id est, volendo facere aliquid in eo loco sacro, quod in se continet injuriam talis loci; et licet illa directe intenta non sit, est consequenter volita cum ipso opere, quia per se loquimur, et seclusa ignorantia, vel alia causa excusante. Ut cum quis inimicum occidit in loco sacro, quem nollet ibi occidere, sed id vult quia aliter non posset occidere, nihilominus sacrilegus est, quia ad malitiam voluntatis et actionis culpabilis, satis est velle externum actum habentem talem conditionem non ignoratam, etiamsi illa non intendatur. De priori ergo modo irreverentiæ, clarum est esse intrinsece malam, ac subinde semper prohibitam, ut in prima parte assertionis dicitur. Imo tam prava est illa intentio, ut quamvis exterior actio vel irreverentia loci sacri levissima esse videatur, semper mortalis et gravissima culpa sit, quia pro-

cedit vel ex contemptu, vel ex odio ipsius Dei, aut sacrarum rerum ad ipsum pertinentium, vel ex animo hæretico, vel infideli, quæ omnia et singula sufficiunt, ut peccatum mortale sit in omni materia etiam levissima. Quin potius licet exterior actus ex se non esset injuriosus, sed indifferens, ut confabulatio de rebus indifferentibus, si fieret ex contemptu loci sacri, et ad significandum, non oportere differentiam facere inter illum locum et communem, esset peccatum mortale, quia esset peccatum ex contemptu, quod semper grave est. De hac ergo formali irreverentia nihil aliud dicendum superest, quia cum species ejus ex ipsa formali intentione sumatur, facile cognoscitur. At vero in posteriori modo peccandi contra locum sacrum, difficile est discernere quando actio ex se sit injuriosa loco sacro, ita ut inde habeat actus specialem malitiam contra religionem, etiamsi injuria loci sacri intenta non sit, ideoque in sequenti capite accuratius tractandum hoc est.

CAPUT II.

DE ACTIBUS IN LOCO SACRO PROHIBITIS, QUI ILLUM POLLUUNT.

1. *Ad tria capita reducuntur, quæ fieri in ecclesia sacrilegium est.* — Multa sunt jure prohibita fieri in loco sacro, seu in ecclesia, quæ si fiant, sacrilegia esse censentur: quæ ad tria capita revocat Sylvester, verb. *Sacrilegium*, § *Quintum*. Primum est effundere voluntarie humanum semen intra ecclesiam; secundum, effundere humanum sanguinem, sub quo necesse est ut homicidium comprehendatur; tertium est, injuste aliquid auferre de templo. Sed revera sunt multa alia in hoc genere prohibita, quæ ad tertium illud caput revocari non possunt, ut videbimus. Aliter ergo possumus tria capita numerare, et sub singulis varios actus recensere tanquam species sub genere subalterno. Primum est, efflicere actum in ecclesia, quo ipsa ecclesia polluitur; secundum est, uti ecclesia ut communi et vulgari loco ad actum profanum in ea exercendum; tertium est, violare immunitatem loci sacri. Discurrendo autem per hæc tria capita, et per omnia membra quæ sub singulis continentur, constabit divisionem et numerationem esse sufficientem: simulque declarabimus an hæc omnia ex jure humano pendeant, vel aliqua etiam subsistant in jure naturali.

2. *Quinque actus ecclesiam polluentes. Primum.* — Circa primum caput, dicendum est quinque actus esse prohibitos in ecclesia, quibus ipsa polluitur, ideoque ad religiosum Dei cultum pertinere illos cavere, et in quocumque illorum malitiam sacrilegii inveniri. De hac conclusione disputavi late in dicto 3 tom. tertiæ part., disputatione 81, sectione 4; et ideo breviter illa commemorabo, et pauca adjungam. Primum ergo prohibitum est in ecclesia homicidium, nam illo polluitur, ut constat ex capit. *Proposuisti*, de Consecrat. eccles. Dixi autem in citato loco hoc debere intelligi de homicidio voluntario, non de casuali; sed ibi hæc voces sumptæ sunt juxta subjectam materiam, et generalem usum philosophorum moralium, cum docent peccatum debere esse voluntarium, non juxta usum jurium loquentium de homicidio voluntario vel casuali, in ordine ad irregularitatem, ut in 5 tom. fuse explicavimus. In præsentibus ergo excluditur illud homicidium casuale simpliciter seu omnino, id est, quod nec directe, nec indirecte voluntarium est, et consequenter neque est culpabile, saltem moraliter; nam cum ille actus, quatenus mortem homini infert, non sit actus humanus, nec sacrilegium esse potest, et consequenter neque ecclesiam violat, ut ibi dixi. At vero si sit homicidium voluntarium, etiam indirecte, sufficere ad crimen sacrilegii, et ad effectum polluenti ecclesiam, ut communiter Doctores sentiunt; quia jus simpliciter loquitur de homicidio contentioso, seu peccaminoso; tale autem est etiam homicidium casuale, si culpabile sit propter indirectam voluntatem. Et ita est intelligenda etiam Glossa, in cap. unic. de Consecr. eccles., in 6; et Panorm., in dicto c. *Proposuiti*, qui eodem modo loquuntur.

3. *Secundus actus.* — *Tertius.* — *Quartus.* — *Quintus actus prohibitus.* — Secundo prohibita est in ecclesia humani sanguinis effusio; nam per eam etiam ecclesia polluitur, ut habetur in capite unic. de Consecration. eccles., in 6. Quæ prohibitio in rigore distincta est a præcedenti, quia potest esse homicidium sine sanguinis effusione, per suffocationem, et potest esse sanguinis effusio sine homicidio, ut constat. Et ita hæc distincte explicui in dicta sectione quarta, neque aliquid nunc addendum videtur. Tertio, prohibetur in ecclesia humani seminis effusio, per quam etiam ecclesia violatur, ut ibidem late tractavi, et copiosius postea explicuit noster Sanc., 2 tom. de Matrim., lib. 9, disp. 15, per to-

tam, qui videri potest. Quarto, similiter prohibitum est excommunicatum in ecclesia sepelire, alioquin polluta etiam manet, juxta c. *Consulvisti*, de Consecr. eccles., quod nunc de excommunicato vitando intelligendum est, juxta decretum Concilii Constant., ut dicto loco notavi, et latius in 5 tom., disp. 12, sect. 4. Unum autem dubium hic addendum occurrit, quod in fine capitis expediatur. Quinta prohibitio huic similis est, ne paganus, id est non baptizatus, intra ecclesiam sepeliatur, quia per hoc etiam polluitur, juxta c. *Ecclesiam*, 12, de Consecr., dist. 1.

4. *Additur sextus actus.* — Ex his ergo satis probata manet conclusio: nam est alius casus, in quo, ut notavi, solet ecclesia pollui, scilicet, per incendium ejus, qui non pertinet ad actiones prohibitas in ecclesia, sed ad ecclesiæ destructionem. Unde ille casus non pendet ex culpa præcedenti, nam licet incendium casu et sine ulla culpa contingat, si habet effectum sufficientem ad execrandam ecclesiam, id est, destruendam consecrationem ejus, reconsecranda erit, ut Glossa, Abbas, et reliqui Doctores sentiunt, in c. *Ligneis*, et c. *Proposuiti*, de Consecr. eccles., et in c. *Ecclesiis*, de Consecr., dist. 1, et ex verbis absolutis illorum jurium colligitur aperte. Et patet, nam ratio illius effectus est, quia tollitur fundamentum consecrationis; parum autem refert quod tollatur cum culpa, vel sine culpa. Unde e contrario, licet ecclesia per summum sacrilegium incendatur, si cum effectu non comburuntur parietes, licet tectum vel alia ædificia lignea comburantur, non manet ecclesia execrata, ut dicitur in dicto c. *Ligneis*. Unde nec violata seu polluta manet, quia nullum est jus quod dicat, propter tale crimen ecclesiam pollui, aut indigere reconsecratione aut expurgatione; non pertinet ergo ille casus ad eos, quos nunc tractamus. Imo in citato loco tertii tom. notavi, in eo casu non proprie pollui ecclesiam, sed destrui, saltem quoad eas partes, in quibus residet consecratio. Unde nunc addo, licet in eo casu sit necessarium consecrationem iterare, ut talis ecclesia vere consecrata maneat, tamen si benedicta simul erat ac consecrata, non indigere nova consecratione, benedictione aut expurgatione, ut in ea possint licite divina officia celebrari; quia illa ecclesia per incendium et combustionem parietum solum amisit consecrationem, aliud vero impedimentum non contraxit, nec benedictionem amisit, quæ ipsi solo, et quasi pavimento adhæret, ut ibi no-

tavi; et ideo si reficiatur et commode reparatur, statim apta et expedita manet ad officia divina; non pertinet ergo hic casus ad eos, quibus annexa est ecclesiae violatio.

5. *Differentia inter duos ultimos casus et tres priores.*—Secundo notanda est differentia inter duos casus ultimos, ad tres primos comparatos. Nam in tribus primis ecclesia polluitur per actionem quasi transeuntem, et ex vi illius ecclesia relinquitur polluta, etiamsi actio omnino transierit, nullumque effectum physicum in ecclesia reliquerit. In ultimis vero duobus casibus quodammodo polluitur ecclesia per effectum in ecclesia permanentem ex vi prioris actionis, id est, per corpus excommunicati hominis, vel infidelis, in tali loco sepulti. Et hinc est ut in prioribus casibus, ad purgandam ecclesiam, necessarium non sit aliquid ab illa abstrahere, sed solum orationibus et aspersionibus juxta Ecclesiae ritum illam reconciliare; at vero in quarto et quinto casu, ante omnia necesse est (per se loquendo) corpus ibi humatum extrahere, et extra ecclesiam projicere, et benedictionem seu expurgationem adjungere, ut dicta jura praescribunt. Unde etiam fit (quod notare oportet), in primis tribus casibus non pollui ecclesiam, nisi quando actio est voluntaria, et cum gravi culpa fit, ut proponendo illos tres casus declaravimus, et latius ostendimus in dicto loco tertii tomi. At vero in duobus ultimis casibus, licet contingeret corpus pagani in ecclesia sepeliri sine culpa, ut quia putabatur baptizatus, et postea publice constat fuisse paganum, nihilominus ecclesia maneret polluta ex vi corporis ibi sepulti, ita ut non possit in ea celebrari, nec fidelis sepeliri, donec inde auferatur corpus, et ecclesia purificetur; quia jura ita disponunt, nec attendunt quo casu aut scelere corpus tale in ecclesia sepultum sit, sed tantum quod ibi sit, ut clare sumitur ex capite *Sacris*, de Sepultur., tam ex verbis quam ex ratione ejus, ut facile consideranti patebit. Sed licet haec differentia inter praedictos casus vera sit, nihilominus in hoc omnes conveniunt, quod per se loquendo et ex genere suo grave peccatum sacrilegii est, aliquid agere in ecclesia, quo ipsa ecclesia polluitur, quia id non fit sine gravi irreverentia loci sacri.

6. *An hi actus sint mali, quia per eos ecclesia polluitur, vel e contrario.*—Quaeri vero potest hoc loco, praesertim circa tres priores casus, an hujusmodi actus sit malus, quia per ipsum ecclesia polluitur; vel e converso, quia talis actus est malus, et gravis irreverentia

loci sacri, ideo ex Ecclesiae statuto in talis irreverentiae odium illa veluti irregularitas loci sacri addita sit. In hoc enim puncto, obiter, et quasi aliud agens, dixi in dicta section. 4, tertio tom., § *Tertio*, actionem non fieri peccaminosam quia polluit ecclesiam, sed potius, quia ipsa est turpis, et repugnans ecclesiae sanctitati, ideo ex institutione Ecclesiae illi interdictionem talis loci. Hanc vero sententiam aliqui improbant, ex eo quod illi actus non continent malitiam sacrilegii, nisi quia prohibiti sunt ab Ecclesia; per se enim vel non essent mali, ut sepelire puerum non baptizatum in ecclesia malum non esset, nisi esset prohibitum; vel si sint mali in illa specie, ut fornicatio in specie intemperantiae, non sunt tamen sacrilegia facti in ecclesia, nisi quia Ecclesia prohibet specialiter ibi fieri in reverentiam loci sacri, ut supponitur. At Ecclesia non prohibet illos actus, nisi quatenus statuit, ut per illos polluat ecclesia, ut videre licet in omnibus juribus citatis; non enim continent specialem prohibitionem, sed solum dicunt, illis modis pollui ecclesiam; ergo in tantum prohibent, in quantum volunt ut per illos polluat ecclesia; ergo ideo sunt sacrilegia et peccata in tali specie, quia pollunt Ecclesiam, non e contrario.

7. *Resolutio quaestionis.*—Nihilominus dicendum censeo, actum, verbi gratia, effundendi sanguinem in ecclesia, non sumere malitiam suam, quam in ratione sacrilegii habet, ex eo quod per eum polluitur ecclesia, sed potius e contrario ideo polluere ecclesiam, quia hoc Ecclesia statuit quasi in poenam et detestationem sacrilegii (idemque est de aliis actibus supra numeratis.) Sunt autem hic duae quaestiones distinguendae: una est, an hic actus sit sacrilegium sola prohibitione juris positivi; alia est, an sit sacrilegium ex eo quod polluit ecclesiam. Hic enim non tractamus priorem, nam de illa inferius dicemus; sed tractamus tantum posteriorem, quae optime locum habet, etiamsi hoc sacrilegium sit de jure positivo. Ratio (quam etiam in dicto loco insinuavi) est, quia effectus ille moralis polluenti Ecclesiam, per se et ut sic non est culpa, sed veluti poena, et ad modum censurae; actus autem prohibitus ab Ecclesia sub censura, vel irregularitate, non ideo est malus, quia per illum incurritur censura, sed ideo incurritur per illum censura, quia malus est, esto sit malus quia prohibitus; ergo idem erit in praesenti. Minor declaratur, nam cum Ec-

clesia prohibet furtum sub excommunicatione, non est actus malus quia per illum incurritur censura, sed potius, quia malus est, ideo illi imponitur censura. Respondent non esse simile, quia per illas prohibitiones non constituitur furtum in alia specie vitii, praeter injustitiam quam ex se habet. Sed contra: nam idem erit, si non omne furtum, sed illud tantum, quod fit in loco sacro, prohibeatur sub excommunicatione ob reverentiam loci sacri. Quia tunc etiam non ideo committitur sacrilegium, quia incurritur excommunicatio, sed potius, e contrario, quia illud est tale crimen, ideo imponitur excommunicatio, et tamen actus ille furandi in ecclesia accipit specialem malitiam sacrilegii ratione prohibitionis. Idem esset si ipso jure interdiceretur locus, in quo aliquod crimen fieret; non enim illud opus crimen esset, quia per illud interdiceretur Ecclesia; sed e converso, quia tam grave crimen esset, ideo tam gravi poena puniretur. Quod verum est, sive illud crimen sit tale, quia prohibitus ab Ecclesia; sive prohibeatur, quia de se malum est, et sive sit sacrilegium, sive quodlibet aliud vitium. Idem videre licet in omni irregularitate, quae est poena; semper enim supponit culpam, sive contra jus divinum, sive contra ecclesiasticum. Et optima ratio in omnibus aliis est, quia poena supponit culpam, praesertim poena spiritualis, et ideo praecceptum Ecclesiae prohibens sub censura, vel propria poena spirituali, vel prius supponit actum esse culpabilem, vel prius facit illum esse culpabilem prohibendo illum, et tunc ratione illius fert censuram aut poenam. In praesenti autem, licet hic effectus polluenti ecclesiam non videatur propria poena, se habet ad modum poenae, et in odium talis sacrilegii et ad exaggerandum illud ille moralis effectus ei adjungitur: ergo eodem proportionali modo intelligenda est prohibitio.

8. *An ex eo solum quod actus polluat ecclesiam, sit peccatum mortale.*—Addo praeterea, quod, licet Ecclesia statuatur, ut per talem actum polluat ecclesia, intrinsece non sequitur actum illum esse peccatum mortale, nisi vel formaliter prohibeatur, vel alias de se malus sit in eo gradu; valde namque dubium est, an propter solum effectum polluenti ecclesiam actus ille tam pravus fiat. Declaratur per comparisonem ad irregularitatem: si enim Ecclesia non prohibeat aliquem actum, sed tantum statuatur ut, qui illum fecerit, fiat irregularis, non sequitur peccare tunc morta-

liter, quia facit illum actum, ut constat in omnibus actibus criminalis iudicii, per quos incurritur irregularitas ex defectu lenitatis, quae non facit illos actus esse peccaminosos in laicis. Imo multi existimant, quod nisi illi actus essent per se interdicti clericis, non peccarent graviter exercendo illos, propter solum periculum irregularitatis; quod magis incertum est, quia clerici fortasse tenentur ratione sui muneris irregularitatem vitare. Ad hunc ergo modum, cum haec pollutio ecclesiae non sit vera macula in illa, sed solum impedimentum quoddam morale per Ecclesiam positum, ut in tali ecclesia non possint divina officia celebrari, donec purificetur, efficere actum, per quem tale impedimentum introducit, non esset fortasse mortale peccatum ratione hujus impedimenti, et quasi nocenti illati ecclesiae, si actus ipse in se non esset prius ab Ecclesia prohibitus. Et ita supponit Angelus, verbo *Debitum conjugale*, numero trigesimo quinto; ait enim per materialem copulam in ecclesia habitam, etiam in casu necessitatis, pollui ecclesiam, et nihilominus conjuges tunc non peccare mortaliter, quia eis tunc non prohibetur copula; licet enim illud falsum sit, tamen aperte sentit hic auctor illa duo non esse repugnantia, et rationem culpae sumendam esse non ex pollutione, sed ex prohibitione. Unde licet fortasse talis culpa aggravatur ratione talis quasi nocenti moralis, propter majus scandalum quod inde oritur, et propter incommodum fidelium, primaria nihilominus ratio talis culpae non inde sumitur, sed ex irreverentia quae fit ecclesiae, vel ex natura talis actus, vel supposita Ecclesiae prohibitione. Sicut quando furtum in ecclesia prohibetur sub censura excommunicationis, aggravatur quidem culpa ex eo quod fit contra talem censuram, propter majorem contumaciam, scandalum, et nocentum proprium; nihilominus tamen substantia culpae (ut sic dicam) quae ibi intervenit, non est ratione censurae, sed ratione prohibitionis quam supponit censura.

9. *Jura quae de ecclesia violatione loquuntur, supponunt prohibitionem.*—Neque obstat quod jura, quae de ecclesiae violatione in his casibus loquuntur, non praemittant expressam prohibitionem efficiendi talem actum in ecclesia; nam sine dubio illam supponunt. Imo, si quis attente consideret, neque ille effectus violationis ecclesiae per hujusmodi actus ibi instituitur, sed supponitur, et ex illius suppositione aliquid ordinatur; ut in capitul. *Si*

motum, de Consecrat., distinction. prima, dicitur: *Si homicidio vel adulterio ecclesia violata fuerit, diligentissime expurgetur, et denuo consecratur*; ubi non instituitur, sed supponitur violatio, et de remedio providetur; et in capit. sequenti similiter dicitur ecclesias consecratas, non esse iterum consecrandas, nisi exustæ, vel sanguinis aut seminis effusione pollutæ fuerint: eodemque modo loquuntur capit. *Proposuisti*, capit. *Aqua*, capit. *Si ecclesia*, extra, de Consecr. eccles., et cap. unic., eodem titul., in 6. Unde non est dubium quin tam prohibitio hæc, quam institutio, antiquior sit quam hæc jura decretalium; nam tempore Concilii Nicæni jam erat in usu; Gratianus enim Concilio Nicæno tribuit dictum canonem *Ecclesiis*, quanquam nunc inter canones omnes Concilii Nicæni non habeatur. Antiquior vero est canon *Si motum*; quem ex Hygino Gratianus refert, et ille etiam loqui videtur de hac violatione per talia crimina, ut de re antiquiori. Igitur verba canonum non obstant quin intelligamus, a principio, quando hæc institutio incepit, prohibitas fuisse has actiones in ecclesia sub eo gravamine, et quasi censura, ut, si fierent, ecclesia polluta maneret. Nec denique obstat, quod auctores interdum ex effectu polluendi ecclesias, colligant pravitatem actionis et malitiam sacrilegii; tum quia non ex professo has rationes distinguunt et considerant, sed moraliter per modum unius de illis loquuntur: tum etiam quia argumentantur potius a signo, seu a posteriori, quam a priori ex causa. Adde, multos illorum ponere primam radicem hujus malitiæ sacrilegii in prohibitione Ecclesiæ, eodem modo quo in furto facto in ecclesia, ut statim referemus. Alii vero prius ponunt rationem talis culpæ in irreverentia quæ fit loco, et deinde conjungunt effectum polluendi ecclesiam, ut patet in Supplem. Gabrielis, in 4, distinct. 32, quæstion. unic., conclus. 11, ubi ait, *in ecclesia abstinendum esse a coitu propter loci reverentiam*, ecce rationem primariam, simpliciter necessariam; et *ne seminis emissionem polluatur*, ecce rationem secundariam, et plane non necessariam ad talem malitiam; sufficeret enim Ecclesiæ prohibitio, licet effectus violationis non esset adjunctus, sicut sufficit in furto sacrilego, et aliis, de quibus infra dicemus.

10. *An hi actus sint sacrilegi, solum quia prohibentur ab Ecclesia.* — Jam vero occurrebatur tractanda altera quæstio, videlicet, an hi actus sint sacrilegi, solum quia ab Ecclesia

sunt prohibiti, vel de se et natura rei habeant adjunctam sacrilegii malitiam, eo ipso quod in ecclesia fiunt. In qua nonnulla sunt clara, quæ hic possunt breviter expediri, alia vero conjuncta sunt cum dicendis in capit. sequentibus, et illuc remittuntur. Primo ergo certum videtur, duos ultimos casus, de sepultura excommunicati et pagani in ecclesia, fundari proxime in ecclesiastica prohibitione. Prior enim magis pertinet ad effectus censuræ excommunicationis, quam ad peculiarem reverentiam et immunitatem ecclesiæ, ut constat ex dicto loco quinti tomi. Effectus autem censuræ ex institutione Ecclesiæ tantum sunt, ut in eodem tomo, in principio, ostendimus. Nec dici potest censuram esse de jure ecclesiastico, illa autem posita de jure naturali esse, ut excommunicatus non sepeliatur in sacro; nam censura non habet determinatum esse (ut sic dicam), nec definitam amplitudinem naturæ suæ, sed tantum ex institutione. Unde potuisset Ecclesia privare excommunicatum, vi censuræ, ab omni communicatione ecclesiastica dum vivit, non privando illum sepultura post mortem ex vi censuræ (hoc enim nullam repugnantiam nec inordinationem involvit). Hoc autem posito, ex vi talis censuræ non esset malum, excommunicatum in loco sacro sepelire; nam censura, ut sic, non facit indignum sepultura christiana, nisi ipsa id formaliter prohibeat, ut patet de suspensione, et est etiam probabile de interdicto generali personali. Quod ergo nunc excommunicatus non sit in ecclesia sepeliendus, provenit ex immediata prohibitione Ecclesiæ, nam tota censura est quædam ecclesiastica prohibitio, seu collectio prohibitionum (ut sic dicam), latiusque declaravi in principio materiæ de Censur. Ergo hæc prohibitio immediate est de jure positivo; ad naturale autem non pertinet, nisi remote, quatenus jus naturæ dictat positivas leges esse servandas, ut in eodem loco dixi. Et signum hujus manifestum est, quia nunc potest sepeliri in ecclesia excommunicatus occultus, seu non vitandus, solum quia Ecclesia quoad hoc abstulit prohibitionem suam; ergo hæc prohibitio non aliter oritur ex censura, nisi quatenus ipsamet prohibitio formaliter includitur in censura.

11. *Ex sepultura excommunicati vitandæ non polluatur ecclesia ex natura rei.* — Adde etiam, ex hac prohibitione sepeliendi excommunicatum vitandum in ecclesia, non sequi ex natura rei per sepulturam ejus pollui ec-

clesiam, sed ad hunc effectum necessariam fuisse novam legem inducentem illum effectum, quatenus prohibet in tali ecclesia celebrari divina, donec corpus excommunicati extrahatur, et ecclesia reconcilietur; nisi enim Ecclesia hoc specialiter statuisset in d. cap. *Consuluisti*, ex vi prohibitionis non sequebatur, cum non habeat intrinsecam connexionem; nec enim ex quacumque transgressione gravi Ecclesiæ præcepti circa ecclesiæ immunitatem, sequitur ecclesiæ pollutio, ut patet de violata ecclesiæ infringendo seras, et spoliando illam, et similibus; neque in cadavere hominis excommunicati est tanta malitia, vel alia prava affectio, ut per se et natura sua reddat illum locum ineptum ad celebrationem divinorum. Fecit ergo hoc rigor ecclesiasticæ disciplinæ in aggravationem illius censuræ, et odium contumaciæ, propter quam fertur. Et in hoc casu constat evidenter, quod diximus, non ideo esse malum sepelire excommunicatum in ecclesia, quia illam polluit; sed potius, quia illud malum est, ideo Ecclesia alteram prohibitionem addidit, ratione cujus ecclesia pollui dicitur. Unde sepultura excommunicati non denunciati nunc non polluit Ecclesiam, quia per Ecclesiam non prohibetur. Et idem argumentum sumi potest a sepultura hominis personaliter interdicti; prohibita enim est in jure; tamen per illam non polluatur ecclesia, quia hoc institutum non est.

12. *Utrum polluatur ecclesia per sepulturam hominis personaliter interdicti.* — Quanquam de hoc puncto nova possit moveri quæstio, videlicet, an per sepulturam hominis personaliter et nominatim interdicti polluatur ecclesia; quam appello novam, quia non invenio illam motam a Doctoribus, quos consulere potui in dicto capit. *Consuluisti*, nec a Summistis, verbo *Consecratio*, ubi de hac materia tractant, nec a Navarr., in Manuali, cap. 17, numer. 256, ubi hos casus explicat; nec mihi occurrit vel in tertio tomo cum illos exponerem, vel in quinto agens de hoc effectu interdicti, disputation. 35, sectione 3; quanquam ex quibusdam verbis, quæ in fine illius sectionis habentur, colligere quis potest, etiam in illo casu ecclesiam pollui. Verba autem sunt: *An vero, si talis persona* (id est, nominatim interdicta) *de facto sepeliatur, exhumanda sit, donec absolvatur, idem dicendum censeo, quod de persona excommunicata, quia quoad hunc effectum æquiparantur in jure.* Igitur licet de interdicto id non exprimat, per æquiparationem cum excommunicato idem

de illo dicendum videtur. Nam hæc paria judicantur, juxta Glossam, in capit. 1, verb. *Observari*, de Sentent. excomm., in 6, per illum textum, et alia quæ allegat. Item facit, quod Turrecrem., in capit. *Nullus*, 12, q. 1, numerans quindecim casus, in quibus aliquis prohibetur sepeliri in ecclesia, subjungit, in illis omnibus cadaver exhumandum esse, juxta dictum cap. *Consuluisti*.

13. *Auctoris judicium.* — Nihilominus probabilius censeo, in eo casu non pollui ecclesiam. Quod videntur mihi supponere Doctores, et ideo nullam mentionem de interdicto fecisse; nam certe valde verisimile est, aliquem eorum fuisse id traditurum, vel insinuaturum, si ita sensisset. Ratio vero est, quia in jure non exprimitur, nec pænæ sunt extendendæ, nec æquiparatio habet locum in materia pœnali, maxime quia excommunicatio multo gravior censura est, quam interdictum. Item, quia excommunicatio magis privat omni communicatione quam interdictum. Nec in dictis verbis oppositum insinuavimus. Nam verum quidem est, cadaver hominis interdicti in ecclesia sepultum, exhumandum esse, quia expresse privat sepultura ecclesiastica, et ideo si per vim, vel alio modo illam habuit, non est permittendum illam retinere. Item, quia capitul. *Sacris*, de Sepulturis, non de excommunicatis tantum, sed *de præcisis ab Ecclesia* loquitur, cum dixit exhumanda esse talia corpora; at interdicti etiam sunt ab Ecclesia præcisi, ut ibi Panormitanus, numer. 1 in fine, notavit. Et ideo dixi in citatis, quoad hunc effectum æquiparari in jure, ex quibus verbis potest per argumentum a contrario intelligi, quoad alium effectum polluendi ecclesiam, non esse faciendam æquiparationem, quia in jure non fit. Quapropter, si contingat tale corpus interdicti non exhumari, non erit prohibitum celebrare in tali ecclesia, quia nullibi invenitur talis prohibitio, et quando postea exhumatum fuerit, non erit necessaria nova consecratio aut expurgatio ecclesiæ, quia nullibi etiam postulatur. Nec æquiparatio inter illas censuras in omnibus faciendæ est, alias non essent distinctæ, sed in his quæ generaliter censuræ ut sic conveniunt, vel in jure exprimuntur, ut patet ex capit. 1, et capit. *Is cui*, de Sent. excom., in 6. Ex quibus potest sumi argumentum ab speciali, non esse æquiparationem indifferenter, et in omnibus inter hæc faciendam; unde ad dictum Turrecrem. supra, respondeo, multo minus probabilem videri æqui-

parationem illam, seu illationem ab excommunicato sepulto in ecclesia, ad omnem illum prohibitum ibi sepeliri, propter alia peccata, quæ non habent excommunicationem annexam, ut propter usuras, et similia. Contra hanc enim illationem multo fortius procedunt rationes factæ, et ipsa nullo jure vel ratione fundatur. De quo nonnulla addam in sequenti casu.

14. *De sepultura hominis pagani.* — Alter enim casus de sepultura hominis pagani plane fundatur in jure mere positivo, prohibente hujusmodi corpora sepeliri in locis sacris, seu ecclesiis. Nam licet dici possit, eo ipso quod ecclesiæ et earum cœmeteria destinantur pro sepulchris fidelium, illicitum esse infideles ibi sepelire, hoc erit verum, si intelligatur illa dedicatio esse exclusive pro solis fidelibus sepeliendis, et sic in idem redit, quia illa institutio voluntaria fuit Ecclesiæ, et consequenter humana, et in ea involvitur satis expresse ac formaliter dicta prohibitio. Accedit, quod nomine infidelis ibi intelligitur omnis non baptizatus, ut Doctores exponunt, unde comprehenditur filius infans Christianorum, qui mortuus fuit priusquam posset baptizari; at hoc profecto non potest ex natura rei provenire, quia videri poterat puer ille habere ibi jus sepulturæ ratione patris, nec in eo esset intrinseca templi irreverentia, cum corpus illud non fuerit propriis peccatis maculatum, nec sit ignibus inferni tradendum, esto non sit glorificandum; est ergo ex sola prohibitione Ecclesiæ. Item comprehenditur ibi etiam catechumenus fidelis: si enim ante baptismum re ipsa susceptum moriatur, non est in ecclesia sepeliendus propter illa jura, et per illam generalem regulam, quod, quibus non communicamus vivos, neque etiam communicamus defunctis; catechumeni vero non sunt capaces sacramentorum ante baptismum, nec in sacrificiis, et suffragiis communibus cum fidelibus communicant, et ideo nec defuncti in ecclesia esse debent. Tota vero hæc est institutio ecclesiastica, fundata in ratione congrua; per se autem et intrinsece id non esset malum, cum illi justus esse possit; ergo illa prohibitio simpliciter humana est.

15. *Objectio.*—*Satisfit.*—Dices, saltem esse per se et intrinsece malum ibi sepelire infidelem adultum, quem constat esse damnatum. Respondeo, idem argumentum fieri posse de quolibet publico peccatore, vel desperato fidei, etiamsi excommunicatus non sit; nam etiam constat hunc esse damnatum. Hæc vero

ratio prohibitionis non pertinet ad casus de quibus nunc tractamus, id est, ad eos quibus ecclesia polluitur; quia, ex eo quod publicus peccator mortuus impœnitens sepeliatur in ecclesia, non polluitur ecclesia, cum in jure hoc non sit expressum; quamvis ergo ex illo capite id esset per se malum, non esset ratione infidelitatis ut sic, quod nunc agimus, sed ratione magis universali, quia est corpus hominis damnati ad gehennam. Adde vero etiam illam prohibitionem non esse de jure divino, seu naturali, considerando præcise sanctitatem loci sacri, et reverentiam eo titulo illi debitam, sed ex alia ecclesiastica institutione pendere. Primum patet, quia licet aliquis in peccato mortali moriatur, potest aliquis humanus honor ejus corpori deferri propter alios titulos dignitatis ecclesiasticæ, vel civilis; aut propter honorem quemdam, ac decentiam ipsorum viventium; aut denique propter aliquam humanitatis demonstrationem cum illo ostendendam ob aliquam conjunctionem; ergo seclusa Ecclesiæ prohibitione, non videtur per se et intrinsece malum, illud cadaver in ecclesia sepelire propter hanc humanitatem vel honorem humanum, si Ecclesia non prohibuisset. Quia illa intentio mala non est, et actio non ita est contra reverentiam ecclesiæ de se et intrinsece, ut sit illi injuriosa, quia licet corpus defuncti non possit juvari ad spiritalia bona ratione loci sacri in quo sepelitur, tamen non deformat nec inhonorat locum sacrum, nisi aliunde id prohibeatur. Altera vero pars declaratur, quia Ecclesia ideo vult fideles in loco sacro sepeliri, ut ibi juventur suffragiis, et orationibus viventium, et ut ibi tanquam sacrum depositum colloquantur, donec ad vitam beatam resurgant; et ex hac intentione et institutione Ecclesiæ orta est prohibitio, ut nullus in peccato mortali defunctus, ita ut de peccato, et impœnitentia publice, ac moraliter, vel ex præsumptione juris constet, in loco sacro sepeliatur. Quæ prohibitio hoc modo colligitur ex cap. *Quibus*, et quatuor sequentibus, cap. *Quæsitum*, capit. *Fures*, 13, quæst. 2. Et pertinere censetur ad Ecclesiæ immunitatem, quam ex institutione Ecclesiæ habet, unde contraria transgressio ad illas maxime pertinet, quæ contra Ecclesiæ immunitatem committuntur, de quibus infra dicturi sumus.

16. De aliis vero tribus casibus in quibus ecclesia polluitur, cum clarum sit, effectum illum polluendi ecclesiam consistere tantum in vi prohibitionis juris ecclesiastici, dubitari

potest an illæ actiones, quibus ille effectus annexus est, sint jure divino in ecclesia prohibitæ, vel etiam solo humano jure. Sed de his actionibus simul cum aliis dicemus in capit. sequent., nam eadem est ratio dubitandi in omnibus. Tandem inquiri hic potest, quid nomine ecclesiæ vel loci sacri in hoc puncto intelligendum sit. Sed hoc, quantum pro materiæ necessitate mihi sufficere visum est, dixi in dicto 3 tom., disput. 81, sect. 4. Et specialiter illa explicui, aliqua addendo pro quarto casu, de excommunicato in ecclesia sepulto (eademque ratio est de infideli), in 5 tom., disputat. 12, sect. 4, n. 6 et 7. Qui vero plura desiderat, videat Sancium, dicto l. 9 de Matr., disp. 15, q. 3.

CAPUT III.

AN OMNE OPUS PROFANUM IN TEMPLO FACTUM SIT CONTRA LOCI SANCTITATEM.

1. *Dupliciter potest actus esse profanus.* — *Prior modus.* — Constat ex proprietate vocis, profanum religioso opponi: illud enim profanum appellamus, quod religiosum non est. Unde est illud Ezechiel. 22: *Inter sanctum et profanum non habuerunt distantiam.* Potest autem hæc oppositio intelligi vel negative tantum, vel positive et contrarie. Priori modo dicetur profanus, omnis actus qui ad religionem et cultum Dei non spectat. Et hæc significatio non deservit præsentis instituto, nam ut certum supponimus, non omnes actus qui in ecclesia fiunt, et ad religionem vel cultum Dei non spectant, eo ipso sacrilegos esse, vel sanctitati loci contrarios. Probatur: primo, quia possunt esse actus boni aliarum virtutum, et non religionis, nec ex imperio ejus, ut actus eleemosynæ, actus patientiæ, et similes. Hi autem nec proprie profani dici possunt, nec mali fiunt ex illa circumstantia, quia nullum est præceptum divinum vel humanum prohibens in ecclesia omnes actus qui non sunt virtutis religionis, etiamsi honesti sint; vel præcipientes ut ibi fiant ex imperio et relatione religionis, et non aliter; non enim sunt talia præcepta gratis et sine majori fundamento confingenda. Secundo, quia possunt esse actus indifferentes, qui, si fiant propter honestum finem, et cum aliis circumstantiis debitis, jam erunt honesti in individuo, et sic erit eadem ratio de illis, quæ de aliis honestis; si vero fiant propter malum finem, erunt peccata, et ita dubitari non potest an non tantum nega-

tive, sed etiam aliquo modo contrarie opponantur sanctitati loci, ideoque pro alio membro de oppositione positiva relinquendi sunt; si vero (juxta probabilem opinionem) in individuo maneant indifferentes ex parte finis, et ex aliis circumstantiis, non est verisimile, ex hoc solum quod actus in ecclesia factus caret honestate specifica religionis, et in universum omni honestate, esse injuriosum loco sacro, aut inde accipere malitiam aliquam sacrilegii, etiam levissimam. Probatur eodem fere discursu, quia nulla lex positiva prohibet omnes actus tales fieri in templo; nullibi enim extat, nec traditione habetur; nec etiam ex solis principiis naturæ potest talis prohibitio colligi, etiam supposita sanctitate loci; quia ratio naturalis non dictat esse debitum sanctitati loci, ut in eo nihil omnino fiat, nisi opus vel religionis, vel saltem alicujus virtutis: ex quo enim principio naturali potest hæc obligatio colligi? Item ratio naturalis solum dictat nihil esse faciendum in ecclesia contra reverentiam ei debitam; at facere actum indifferentem non est contra reverentiam debitam tali loco; ergo.

2. *Objectio.*—*Occurritur.*—Dices nonnullam esse irreverentiam loci sacri, eo uti ut loco communi et non sacro: sic autem illo utitur, qui actus non bonos in illo operatur, etiamsi mali non sint. Respondeo negando minorem, si in eo usu nihil speciale includatur sanctitati loci contrarium; nam locus sacer generalem rationem loci retinet; possumus ergo illo uti, ut locus tantum est, et ut habet generales commoditates loci, videlicet, quod defendit, tegit, recreat, etc., non utendo illo ut sanctus est, dummodo ne quid contra illius sanctitatem faciamus. Neque vero hinc sequitur, omnem actum de se indifferentem in ecclesia factum, esse etiam licitum, vel non esse irreligiosum, quia nec de omni actu alias honesto id admittimus; solum ergo dicimus, ex eo quod est indifferens, non sequi esse irreligiosum factum in ecclesia. An vero aliunde possit aliquis actus indifferens vel etiam honestus habere specialem repugnantiam, vel indecentiam in loco sacro, statim videbimus.

3. *De actibus profanis posteriori modo sumptis.*—*Prima sententia.*—Superest ergo quæstio de actibus profanis posteriori modo, id est, aliquo modo positive repugnantibus loco sacro, ut sacer est. Et de his actibus sunt inter Doctores variæ sententiæ. Prima docet nullum actum esse hoc modo contrarium loco sacro natura sua, et seclusa formali intentione ope-